

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2412/2017
14.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., које заступа пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., као правних следбеника пок. туженог ДД, бившег из ..., чији је пуномоћник Миодраг Нешковић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1808/17 од 18.07.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1808/17 од 18.07.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку П бр.36/15 од 17.12.2016. године, ставом првим изреке, побијен је уговор о поклону Ов бр. ... оверен пред Основним судом у Чачку, Судска јединица у Горњем Милановцу 26.07.2010. године, закључен између ВВ као поклонодавца и сада пок. ДД, бившег из ... као поклонопримца и утврђено да овај уговор према тужиоцима као солидарним повериоцима нема правно дејство у обиму потребном за намирење њиховог потраживања по основу уговора о начину исплате дуга од 04.01.2010. године, за укупан износ од 365.000 евра, са каматом по стопи коју одређује Европска централна банка обрачунатој на износ од 105.000 евра од 01.07.2010. године, па до исплате, на износ од 200.000 евра почев од 01.10.2010. године па до исплате и на износ од 60.000 евра од 01.01.2011. године па до исплате, у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС који важи на дан исплате, па су тужени обавезани да признају и трпе да тужиоци наведено потраживање намире продајом непокретности које су предмет наведеног уговора о поклону, уписане у ЛН бр. ... КО ..., као КП бр. ... земљиште под зградом – објектом површине 39м², земљиште уз зграду објекат површине 0.04,11ха, што укупно износи 0.04,50ха, објекат редни број ..., на КП бр. ..., КП бр. ... земљиште под зградом – објектом површине 97м², њива друге класе површине 0.03,46ха, што укупно износи 0.04,43ха и објекат редни број ..., на КП бр. ... све уписано у КО ... . Ставом другим изреке, тужени су обавезани да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 1.310.250,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж бр.1808/17 од 18.07.2017. године одбио као неосноване жалбе тужених и потврдио пресуду Вишег суда у Чачку П бр.36/15 од 17.12.2016. године. Ставом другим, одбијени су као неосновани захтеви тужилаца и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци и тужени ВВ, који је у току поступка са туженом ГГ ступио у права и обавезе првобитно туженог сада пок. ДД, су 04.01.2010. године закључили уговор о исплати дуга којим се ВВ обавезао да тужиоцима исплати износ од 465.000 евра најкасније до 01.01.2011. године. Након закључења уговора и исплате прве рате, а пре доспелости свих рата, ВВ је 26.07.2010. године, са својим сином, сада пок. ДД закључио уговор о поклону. На основу тог уговора и анекса пок. ДД се уписао као власник непокретности у ЛН бр. ... КО ... . Тужени ВВ је исплатом износа од 100.000 евра 29.03.2010. године делимично испунио своју уговорну обавезу преузету закључењем уговора са тужиоцима 04.01.2010. године. Његова обавеза исплате остатка дуга утврђена је правоснажном пресудом Вишег суда у Чачку П бр.12/11 од 04.06.2012. године у износу од 365.000 евра. Тужиоци су против дужника ВВ покренули поступак извршења пред Основним судом у Чачку, Судска јединица у Горњем Милановцу И бр. 144/13 на основу поменуте првостепене пресуде ради наплате свог потраживања у износу од 365.000 евра са припадајућом каматом и трошковима парничног поступка продајом непокретности извршног дужника, на имовини која није била предмет уговора о поклону. Решењем о извршењу од 22.01.2013. године, одређено је извршење против извршног дужника ВВ овде туженог, али до окончања парничног поступка, поступак извршења није окончан, нити је потраживање тужилаца намирено. Поред те имовине, тужени ВВ је власник и КП бр. ... и КП бр. ... у КО ..., која имовина није била предмет уговора о поклону који се побија у овој парници. Поред тих непокретности тужени нема друге имовине. Против туженог ВВ као извршног дужника покренут је поступак извршења Ив бр. 3/13 на предлог извршног повериоца ЂЂ, за износ од 150.000 евра. Предмет извршења су непокретности на којима је одређено извршење и у предмету Основног суда у Чачку, Судска јединица у Горњем Милановцу И бр. 144/13, који је покренут на предлог тужилаца из ове парнице, као и непокретности уписане у ЛН бр. ... КО ..., које су биле предмет уговора о поклону закљученог између туженог ВВ и његовог сина сада пок. ДД. Вештачењем је утврђена вредност непокретности које су предмет извршења у поступку И 144/13 на износ од 158.756 евра, а утврђена је и вредност катастарских парцела укупне површине 0.65,37ха

која представља шуму пете и шесте класе у износу од 5.149,60 евра, а које нису предмет извршења у поступку И 144/13, нити су предмет уговора о поклону који се побија у овом поступку. Вредност свих непокретности износи 163.905,60 евра. Потраживање тужилаца према туженом износи 365.000 евра, што је износ који је већи за 200.000 евра од вредности имовине туженог ВВ. Решењем о извршењу првостепеног суда И бр. 13/15 од 13.02.2015. године, усвојен је предлог тужиоца ББ као извршног повериоца, против извршног дужника ВВ, на основу правоснажне и извршне пресуде Вишег суда у Чачку И бр. 12/11 од 04.06.2012. године ради наплате досуђених трошкова поступка у износу од 456.750,00 динара, пленидбом 1/3 пензије коју извршни дужник прима преко Фонда ПИО. Доношењем решења о извршењу Основног суда у Чачку, Судска јединица у Горњем Милановцу И бр. 3/13 од 04.01.2013. године, у коме су предмет извршења идентичне непокретности као и у предмету И 144/13 који је покренут на предлог тужилаца из ове парнице, ЂЂ је стекла право првенства у намирењу свог потраживања за износ од око 150.000 евра у односу на тужиоце јер је њихов предлог за извршење усвојен 22.01.2013. године, након усвајања предлога за извршење ЂЂ.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужилаца за побијање правне радње дужника, предузете на штету поверилаца усвојен.

Према члану 280. став 2. Закона о облигационим односима, сматра се да је правна радња предузета на штету поверилаца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериоцевог потраживања. Чланом 281. став 1. истог закона, прописано је да се теретно располагање може побијати ако је у време располагања дужник знао или је могао знати да предузетим располагањем наноси штету својим повериоцима и ако је трећем лицу са којим је или у чију је корист правна радња предузета, то било познато или могло бити познато.

Из утврђеног чињеничног стања и цитираних законских норми произилази да је тужбени захтев тужилаца основан, с обзиром да тужени не поседује другу имовину чијом би продајом тужиоци могли да намире своја потраживања, а што је последица предузете правне радње која се у овом правном односу побија – уговора о поклону, који је закључио дужник ВВ као поклонодавац са сада пок. ДД из ... као поклонопримцем, у обиму потребном за намирење потраживања тужилаца на основу уговора о начину исплате дуга за укупан износ од 365.000 евра, чиме су испуњени услови из члана 280. и члана 281. став 1. ЗОО за побијање правне радње дужника предузете на штету поверилаца.

Неосновано се ревизијом указује да нису испуњене све законске претпоставке за побијање дужникових правних радњи, јер тужиоци нису успели да се намире из дужникове имовине у извршном поступку покренутом пре подношења ове тужбе, односно да је извршни поступак прекинут пре него што је заказана продаја непокретности извршног дужника, због чега по тврдњи ревидената нема услова за побијање правне радње тужених као дужника.

Ово из разлога што према члану 280. став 1. ЗОО право на побијање дужникових правних радњи има поверилац чије је потраживање доспело на

наплату. Чињеница да још нису спроведене све фазе поступка извршења продајом непокретности дужника које предвиђа Закон о извршењу и обезбеђењу, не значи да тужиоци нису доказали да принудним путем не могу да се намире из имовине дужника, поготово имајући у виду да је вештачењем у току првостепеног поступка утврђено да имовина која је предмет извршења има знатно нижу вредност од висине потраживања тужилаца према туженом, те да се на истој имовини већ води поступак извршења покренут предлогом другог повериоца против извршног дужника. За успешно окончање парнице довољно је да тужиоци докажу да постоји вероватна инсолвентност дужника у односу на могућност намирења потраживања тужилаца, што су они учинили. Имајући у виду да су дужник из основног правног посла, као поклонодавац, и поклонопримац, сродници у смислу члана 281. став 2. ЗОО, претпоставља се да му је било познато да дужник предузетим располагањем наноси штету повериоцима, што значи да се овде тужени као законски наследници поклонопримца, сматрају несавесним, због чега није потребно доказивати њихову несавесност, а самим тим и да нису испуњени услови за побијање дужникових правних радњи како то неосновано тврди ревидент.

Тужени у ревизији понављају жалбене наводе који су истицани и у поступку пред другостепеним судом и које је тај суд оцени неоснованим, а односе се на недостатак пасивне легитимације друготужене. Друготужена је мајка пок. ДД, његов је наследник, с обзиром да оставилац није имао потомство нити супружника. На њу је по члану 212. став 1. ЗОН-а, заоставштина прешла по сили закона, друготужена је четири године била странка у овом поступку, па давање наследничке изјаве четири године после смрти сина (пок. ДД), којим се одриче од наслеђа, након закључења расправе пред првостепеним судом указује на злоупотребу права тужене и покушај осујећења тужилаца у заштити својих права у овој парници, због чега неосновано ревидент оспорава пасивну легитимацију друготужене.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић